

בעזרה"ת ציון תורני שכונת אגודת ישראל

גליון 706

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"ויקח קרח"

פירש רש"י: לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס: "ואתפלג", נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת. כאשר הגיע הגאון מטשיבין – רבי דב בעריש וויידנפלד זצ"ל לירושלים, אמר לו יהודי אחד שבירושלים צריך זהירות מיוחדת, שכן יש בה חוגים רבים ושונים, וכל פעולה שעושים צריך לראות אם זה לא נטילת צד במחלוקת... השיב לו הרב מטשיבין: לצורך מחלוקת צריכים להיות לפחות שני צדדים. בי לא ימצאו אף פעם את הצד השני, אם כך אקווה להשי"ת שאנצל מזה. פעם הוזמן הרב מטשיבין לאסיפה בה השתתפו כמה גדולי ישראל. כשהתקרב למקום שמע קולות מתוך החדר שמתווכחים בחריפות. נתקף הרב מטשיבין בחרדה ואמר למקורבו "זה לא המקום שלי"... והרגיש שעליו להימלט מהמקום במהירות האפשרית, ואכן עצר מיד מונית ונסע משם בחופזה. סח הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: באחת השבתות התעוררה מחלוקת בין המתפללים בבית הכנסת בו התפלל הגאון מטשיבין, האם יש לומר בשבת זו "אב הרחמים" או לא. כל צד במחלוקת נימק את דעתו בעוז ותעצומות... לפתע דפק אחד המתפללים על הבימה והכריז: "מה יש פה מקום להתווכח, הלא הרב מטשיבין מתפלל עמנו, הבה נשאל את פיו וככל שיורה כן נעשה". ואכן הציעו את השאלה לרב מטשיבין, והוא פסק שיש לנהוג בשבת זו כמנהג ירושלים... מיד פרצה מחלוקת חדשה בין הצדדים מהו מנהג ירושלים. זה טוען שמנהג ירושלים לומר "אב הרחמים" וזה טוען שמנהג ירושלים לא לומר... והמחלוקת הזו השניה אף היתה סוערת וגדולה מן הראשונה... ללמדך – הסיק מכאן רבי ראובן שבעלי המחלוקת אינם נגמרים, אלא רק מחליפים נושא עליו אפשר לעשות מחלוקת חדשה...

בפתח האהל

עם ישראל רואה בחוש כיצד האדמה נפתחת ובולעת לתוכה את כל האנשים שחלקו על משה ואהרון, אותם ואת רכושם, הם גם שמו לב לכך שהאדמה ידעה לקחת רק את מי שהיה ברשימה של קורח וחבורתו - ולא אף אחד אחר. כמו כן הם רואים פלא עצום נוסף, כיצד יוצאת פתאום אש ואוכלת את ה-250 איש מקריבי הקטורת. אין ספק שכעת הוכחה חפותו וצדקותו של משה. ברור גם שהמעמד נחרט ונחקק בלב כולם. הרי הפעם הם קיבלו ראיות "על טבעיות" שמשה רבנו פועל על פי רצון ה' בלבד, ואין ספק שמעכשיו כולם ילכו אחריו בתמימות מוחלטת. נכון? אלא שהתורה מגלה לנו שהמצב היה אחרת!
וַיִּלְנוּ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּנְחָתָהּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן לֵאמֹר, אַתֶּם הַמִּתְמָם אֶת עַם ה'. בסך הכל עבר יום אחד, וכבר העם שוב לא בטוח בצדקת דרכו של משה רבנו! ולא רק זה, אלא הוא גם מתלונן על משה ואהרון וטוען שבגללם מתו רבים מעם ישראל והתמיהה מתפרצת ועולה עד לב השמים! כיצד יתכן להתנהג כך? וכי שייך לקבל "הוכחה חותכת" - ולא להשתכנע? האומנם?
יש לכך רק תשובה אחת! מי שרגיל להתלונן ולקנטר, ימצא תמיד על מה להתלונן ובמה להתנגח! מי שלחם חוקו זה להעביר בקורת על השני ולחפש את הצד השלילי שבו, הדבר נטבע בנפשו ונעשה חתיכה ממנו ומאישיותו, ולא משנה מה שיוכיחו ויראו לו, ואפילו אם הוא יקבל הוכחה מוחצת שהשני זך ונקי כפיים (כמו ההוכחות שנתן משה), עדין הוא לא ישתנה ויכנע לאמת. ולא רק שהוא לא יכנע לאמת "וישתנה", אלא הוא גם מסוגל לקחת את "ההוכחה שקיבל" - ולהכפיש איתה את "האמת האמיתית". כמו שראינו, שלא רק שהעם לא נכנע למשה והתבטל אליו - "לאחר שהוכח" שהצדק איתו, אלא העם עוד הפך את משה לרוצח רע - וטען "אַתֶּם הַמִּתְמָם אֶת עַם ה'..."

כן כן, מידות רעות הנמצאות באדם, אינן עוברות ממנו בקלות, ואם הוא לא יעבוד עליהן חזק, הוא ישאר איתן מעוות לנצח.

שבת שלום שמשון אליעזר פוקס

זמני השבת
הזלאת נרות מוצאי שבת
7:26 8:32
9:02
גא לשמור על קדושת חג'יון אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַהֵלֶלֶת

דין תלמיד חכם נוהג גם בזמן הזה לרוב העניינים, ולכן חייב אדם בכבוד רבו ויראתו יותר משל אביו. ומצות עשה לקום מפני כל חכם, אפי' אינו זקן, ואפי' אינו רבו.

תלמיד חכם שמחל על כבודו, כבודו מחול. בין שהוא גדול הדור, בין שהוא סתם חכם, תורה דיליה היא, ויכול למחול. אבל על בזיונו אינו רשאי למחול.

עוון גדול הוא לבזות תלמידי חכמים או לשנאותן ח"ו, וכל המבזה את החכמים אין לו חלק לעולם הבא, והוא בכלל כי דבר ה' בזה. ויש להיזהר בזה מאד.

ומי שביזה תלמיד חכם ובאו עדים בפני בית דין והעידו שביזהו, בית דין היו מנדין אותו ברבים, וקונסין אותו בקנס כבד. ומן הדין תלמיד חכם שביזה אותו איזה אדם, רשאי אותו החכם לנדותו, ונידויו נידוי, וחייבים כל העם שאינם תלמידי חכמים כמו המנדה, לנהוג במנודה כל דיני נידוי, כגון שלא לצרפו למניין ושלא לשבת בתוך ארבע אמותיו. עד שימחל לו החכם ויתיר לו נידויו.

לשון הרמב"ם בצוואתו: אל תשקצו את נפשותיכם במחלוקת, המכלה הגוף הנפש והממון. ראיתי לבנים השחירו, משפחות נספחו, עיירות נתעוררו, קיבוצים נפרדו, חסידים נפסדו, אנשי אמונה אבדו, ונכבדים נקלו ונתבזו בסיבת המחלוקת נביאים ניבאו וחכמים חכמו ויוסיפו לספר רעת המחלוקת, ולא הגיעו לתכליתה"

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ואהרן מה היא כי תלינו עליו"

אפשר לפרש בדרך צחות על פי מה שכתב בספר תולדות קול אריה, בשם הגאון רבי שלמה קלוגער זצ"ל פעם אחת היו הקצינים שבעם מלעיזים עליו, על אשר לא טוב עשה לפי דעתם באיזה מקרה מסוים, והיו דוברים על הצדיק עתק בגאווה ובזו, בבתי מרזח ובבתי משקאות כדרכם. בשבת קודש דרש רבי שלמה קלוגער בענין זה, להראות כי הצדק והיושר עמו, ופתח פיו בחכמה, וכך אמר דוד המלך ע"ה אומר בתהילים (פ' ס"ט) "ישיחו בי יושבי שער ונגינות שותי שכר", לכאורה צריך עיון על דוד המלך למה הוא מתאוונן כל כך על זה, וכי עדיף לו שידברו עליו דברים לא טובים וישיחו בו חכמים וצדיקים. אלא ההסבר, שאכן כן, אם היו צדיקים משיחים ממנו היה מרוויח על כל פנים לקבל ולרשת מצוות ומעשים טובים שלהם (חובת הלבבות שער הכניעה פ"ז), מה שאין כן מאלו הריקים יושבי שער ונגינות שותי שכר שאין להם כלום לרשת מהם עכ"ד. ובוה יש לפרש בדרך צחות מאמר משה לקורח, "ואהרן מה הוא", פירוש, מה הנאה יש לו לאהרן מזה "כי תלינו עליו", שאתם מלינים ומדברים עליו, הלא אתם דומים לאותם שותי שכר שהזכיר דוד המלך, ולכן אין שום ריווח מתלוונותיכם עליו. (חיי צבי)

"בוקר ויודע ה' את אשר לו"...

הנה כדי להבין זה למה אמר להם דווקא "בוקר ויודע ה' את אשר לו". שמעתי בשם הרב הקדוש בעל האוהב ישראל מאפטא זצ"ל כי הצדיק יכול לזכך נשמת ישראל בעת שנתם שישנים. כשנשמתן עולה למעלה, אזי לוקח הצדיק את הנשמה ומכבס ומטהר אותה, ועל ידי זה כשחוזרת בבוקר הנשמה אל הגוף מטוהרה, אזי הוא כבירה חדשה ועושה תשובה באמת. ולכן רצה משה שבלילה בעת שנתם יטהר נשמתם ויתעוררו בבוקר בנפש מטוהרה, ולא יחלוקו על הכהונה. אמנם הטעם שלא עשה כן, הנה אחר כך כתוב בפסוק "ויקהל עליהם קרח" כתב רש"י ז"ל שהיו הולכים בליצנות כל הלילה עי"ש, לכן לא היה יכול לטהר נשמתם, כיון שלא היו ישנים כלל ולא עלתה נשמתם למעלה, עכ"ד ודפח"ח. (ליקוטי אמרי יוסף – ספינקא)

עונשו של קורח היה בהיבלעות בארץ, שכן חז"ל (חולין פט) דורשים את הפסוק "תולה ארץ על בלימה", שאין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה. קורח ועדתו לא די שלא בלמו את עצמם, אלא אדרבה, הציתו את אש המחלוקת. הארץ לא הייתה יכולה להתקיים תחתיהם, ולכן "ותפתח הארץ את פיה". (רבי זאב מסטריקוב)

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

בערבו של יום, לאחר תפילת ערבית וכל שיעורי התורה הקבועים, הסבו החסידים בבית-המדרש וגלגלו בסיפורי גדולה ומופת על רבותיהם לבית רוז'ין. "הסכיתו ואספר לכם סיפור מופלא, שראשיתו רחוקה ועלומה וסופו גלוי וידוע לכולכם", פתח ואמר אחד החסידים. משפט הפתיחה המבטיח עורר מייד את סקרנותם של הנוכחים והם עשו אוזניהם כאפרכסות לשמיעת ההמשך. סיפר החסיד: "זה היה לפני שנים רבות. חסידיו של מורנו הגדול, הצדיק רבי ישראל מרוז'ין, ישבו ערב אחד, בדומה לשיבתנו זו, ושחו בדברי תורה ובסיפורי חסידים. זה מצטט בכה וזה מספר בכה, והשמחה נסוכה על פני כול. רק אחד החסידים ישב לו מהצד, מכונס בתוך עצמו, ומילא פיו מים. 'מדוע פניך נפולות? האם דאגה כלשהי מעיקה על לבך?', נשאל החסיד על-ידי חבריו.

"לשמע השאלה נתכרכמו עוד יותר פניו של החסיד השותק. נראה היה כי הוא מתלבט אם לפתוח את סגור ליבו אם לאו. כעבור רגע החליט לפרוץ את מחסום השתיקה ובצער גדול אמר: 'יוכי כיצד אשמח ועל מה אשמח, בה בשעה שהקב"ה מנע ממני ומרעייתי זרע, וכאשר כל הרופאים מאוחדים בדעתם כי אפסה מאיתנו כל תקווה לפרי-בטן?!'..."

בשלב הזה התערב בשיחה בנו בכורו של הצדיק, הלא הוא מורנו רבי שלום-יוסף (מרוז'ין-סדיגורה). 'אילו לעצתי תשמע, עשה כפי שאומר לך, פנה לחסיד שבור הלב. 'כידוע לך, בכל יום ויום נוהג אבי הקדוש לצאת ליער הסמוך לעיר, כדי לשאוף אוויר צח לריאותיו ולהתעמק בשקט וברוגע בשרעפיו. מחר יהיה התור שלי להתלוות אליו. הכן את עצמך לבוא בעקבותינו, אך היזהר לבל יבחין בך אבי, המקפיד הקפדה יתרה ששום זר לא יימצא בחברתו בעת הטיוול. כשתעצור העגלה שתגיענו ליער, תעצור גם אתה ממרחק-מה ותסתתר במקום כזה שיאפשר לשנינו קשר עין זה עם זה. תמתין בשקט מאחורי אחד העצים וברגע שאסמן לך, תיגש אל אבי ותשפוך לפניו את לבך. כך אפוא הציע מורנו רבי שלום-יוסף לאותו חסיד. "הלה אכן עשה כך: למחרת היום, בשעה שרבנו הצדיק מרוז'ין יצא לטייל מלווה בבנו-בכורו, נסע אחריהם החסיד. הוא שמר על מרחק ניכר מהם, כדי שלא להיחשף ולא להסתכן ב'קפדה', חלילה, במקום לזכות בברכה. בהגיעם לנקודה כלשהי ביער, ירדו האב ובנו מהעגלה והחלו מהלכים בין העצים. "אותו יום היה הצדיק מרוז'ין שרוי במצב-רוח מרומם במיוחד. 'הריני בבחינת "חידוש" בעולמו של החסיד. "הקב"ה, אמר לפתע הצדיק לבנו. "אילו רציתי – היה עץ זה שלצידינו, נעקר ממקומו ונשתל במקום אחר... ואילו חפצתי – היו כל העקרונות שבעולם נפקדות בזרע..." לרגע הזה בדיוק המתין הבן – רבי שלום-יוסף – שסימן לחסיד לצאת ממסתורו ולגשת אל אביו הצדיק. בהתרגשות עצומה החיש החסיד את צעדיו למקום שבו פסעו מעדנות הצדיק ובנו. שטף עז של דמעות ורתחות פרץ מעיניו והוא סיפר לצדיק על שנים ארוכות של ייסורי גוף ונפש, ושל תקוות שהתנפצו על סלע המציאות הכאובה. הצדיק, שלא הראה כל סימן של הפתעה מהופעתו הלא-צפויה של החסיד, נתן בו מבט חריף ואמר: 'הקב"ה יעזור לך שיעוד בשנה זו תיפקדו, אתה ורעייתך, בזרע של קיימא'.

כך, אפילו הוא בעצמו לא ציפה. הוא ביקש להודות לצדיק, לומר לו דבר-מה, אך חיכו יבש ולשונו כמו ניטלה מפיו. "הצדיק לא הסיר ממנו את עיניו. כעבור רגע הוסיף ואמר: 'וכאשר ייוולד לכם בנכם, חזור נא אליי ואעוצה לך איזה שם להעניק לך. "נסע החסיד לביתו אפוף תחושת אושר אין-סופית. כשסיפר על כך לאשתו, התמלאה גם היא שמחה עצומה, מאמינה ובוטחת כי דבר מדבריו של הצדיק לא ישוב ריקם. יחדיו ציפו השניים לחבוק בן. ואכן עד מהרה התברר להם כי ציפייתם הגדולה עומדת סוף-סוף להתגשם. "שבועות מספר לפני הולדת הילד, נאספה גם תחושת אכזבה של החסיד ורעייתו, על כי לא יוכלו לקיים שני 'מוסרים' שרדפו יהודים). לצער הממוק מעצם המאסר, נוספה גם תחושת אכזבה של החסיד ורעייתו, על כי לא יוכלו לקיים את מצוות הצדיק במלואה, שהלוא עתה ייבצר מהם לפנות אליו ולשאול את פיו בדבר השם לרץ שייולד בקרוב. "בשעה טובה נולד לבני הזוג בן – ילד בריא ויפה עיניים. כל בני העיר שמחו בשמחת החסיד ורעייתו, שהיו אהובים על הבריות. אלא שדווקא שמחתם של ההורים לא הייתה שלמה, מהסיבה האמורה.

"השם זכר' בבית החסיד. הכול שמחו ושימחו, ודווקא הוא, חתן השמחה עצמו, חש מועקה קלה בלבו. "בשעת לילה מאוחרת, כשאחרון האורחים עזב את ביתו, נפלה על החסיד תרדמה. והנה בחלומו פוגש אותו רבו, הצדיק מרוז'ין, ופניו מאירות באור יקרות. 'בעניין השם לבנכם, פנה אליו הצדיק, מיוזמתו, 'קראו לו אלתר'. כעבור רגע הוסיף ואמר: 'אך מכיוון שאלתר איננו שם שמקורו בספרי הקודש, עצתי היא כי בזמן קריאת השם תוסיף לו – בלחש – גם את השם 'ישראל'. כך אמר הצדיק ונעלם (בחלום). "החסיד הקיץ משנתו, שמח ומאושר. הנה כי כן, גם חלקם השני של דברי הצדיק, אז ביער, נתקיים. כעת יודע הוא כיצד לקרוא לבנו.

"מסיבת ברית-המילה נערכה ברוב עם. כשהמוהל סלסל באמירת 'וייקרא שמו בישראל...', הכריז החסיד בקול רם, 'אלתר'. ובשקט – בדיוק כפי שהורה לו הצדיק בחלום – הוסיף ולחש גם את השם 'ישראל'. כמה מהנוכחים העירו מיד כי אלתר איננו שם מהמקורות ועל-כן יעצו לאב הנרגש להוסיף עוד שם לרץ הנימול, אבל הוא רק חייד אליהם בחביבות וסימן להם בידו כאומר, 'הסיור דאגה מלבכם, שקלתי היטב את מעשיי. "הרץ הנימול הוחזר לידי אמו שהייתה מאושרת בו ובשמו – אלתר. על-פי הבנתו את דברי הצדיק אליו, בחלום, הסתיר האב גם מרעייתו את השם הנוסף. "בחלוף כשנתיים הצליח מורנו הצדיק להיחלץ מבית-הכלא. בהזדמנות הראשונה שהדבר עלה בידו, התייצב החסיד לפני רבו, כדי לחזות בזיו פניו וכדי להודות לו על התממשות ברכת הזרע שאצל לו. בפתקה שהושיט לצדיק כבואו אל הקודש, הזכיר לברכה גם את רעייתו ואת בנם אלתר. והנה אך הביט הצדיק בפתקה, הפטיר מיד – 'הלוא הוא אלתר-ישראל!...' "עד כאן החלק הרחוק והעלום של הסיפור", אמר החסיד המספר ועשה אתנח מכון בדבריו.

"ולמה ירמזו דבריך, כי סופו של הסיפור גלוי וידוע לכולנו?"; תהו החברים היושבים סביב השולחן. "החלק הגלוי והידוע לכולכם הוא... האיש היושב לפניכם ומדבר עמכם", נענה החסיד וחייד גדול נמתח על שפתיו, "אני הוא אותו 'אלתר-ישראל!'"

מוכר בחנות:

שלום – אפשר לעזור?

גבר: אני מחפש מתנה לאשתי...

מוכר: יש לנו כאן את המילה האחרונה...

גבר: לא תודה, את זה כבר יש לה!

איש אחד חזר הביתה ב-03:00 לפנות בוקר.

אשתו התעוררה ושאלה בעצבים:

"מה השעה!?! "עכשיו?"

01:00 לפנות בוקר! "השיב הבעל.

איך שסיים לדבר,

שעון הקוקיה שעל הקיר צלצל והשמיע:

"קוקו.. קוקו.. קוקו.."

"בסדר בסדר", נזף הבעל בשעון,

"הבנו שהשעה עכשיו 01:00,

לא צריך לחזור על זה שלוש פעמים!"

קצת מאתנו

"ויחר למשה מאוד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם"

הסבא מסלבודקא רבי נתן צבי פינקל זצ"ל לומד מפסוק זה עד כמה גדול כוחה של תפילה. משה רבינו היה צריך לבקש מהקב"ה שלא יקבל את הקטורת, כלומר את התפילה שלהם, אף שאם ח"ו תפילתם הייתה מתקבלת, היה בכך אישור להשקפתם הכופרת במשה ותורתו והייתה מתבטלת כל התורה כולה, בכל זאת פחד משה רבינו שתתקבל מנחתם מחמת כוח התפילה המונח בה. מוכח מכאן שתפילה מועילה ומתקבלת אפילו לדבר רע, ועל אחת כמה וכמה שהיא רצויה ומתקבלת כשמתפללים על דבר טוב וחיובי. על גודל כוח התפילה נוכל ללמוד מהסיפור המדהים שלפנינו: ילד קטן בגיל 8 שנים ביקש מאביו בליל שבועות שייקח אותו עימו לביהכנ"ס כדי שיוכל להגיד את 'תיקון ליל שבועות'. חשב אביו ואמר לו שעדיף שילך לישון היות והוא עדיין ילד קטן. בעת שהלך אביו לכיוון הביהכנ"ס נכנס בו קצת רחמים על הבן, והרהר לעצמו: 'מדוע באמת לא הסכמתי לקחתו, הרי אם הבן רוצה ללמוד כל הלילה, למה שלא אמלא את בקשתו? החליט האב שהוא חוזר על עקבותיו על מנת לקחת את בנו הקטן לביהכנ"ס. כאשר הגיע לביתו ופתח את הדלת... הוא רואה את בנו הקטן עומד ליד מפתן הדלת כאילו הוא מחכה שיבוא אביו לקחתו לביהכנ"ס. שאלו אביו: "מדוע אתה מחכה לי? הרי סיכמנו שאתה הולך לישון? ואיך ידעת שאני בא לקחתך?" ענה לו הילד בתמימות רבה: "הלא התפללתי להשי"ת שתחזור הביתה לקחת אותי לבית הכנסת, וידעת כי השי"ת ישמע בקול תחנוני, על כן הייתי בטוח שתחזור הביתה"... הילד הזה גדל והצליח ולימים נתגלה בגדולת תורתו ויראתו, הלא הוא הגאון הצדיק רבי שמשון פינקוס זצ"ל.

מעשה שהיה, שפעם התאכסן גאון אחד אצל רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א, שהיה כבר זקן ושבע ימים, ושבת אצלו בשבת קודש של פרשת קורח. בשעת הסעודה פנה האורח אל הבעל שם טוב ושאלו: המשנה בסנהדרין (קח). אומרת "דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא", ואחר כך מובא בגמרא (קט): "עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא", לשם מה צריכה הגמרא להשיענו זאת, הלא עדת קרח אף היא מדור המדבר, ואם כן אין לה חלק לעולם הבא כבר מחמת היותם דור המדבר? אמר לו הבעש"ט: על שאלה קלה כזו גם נכדי אפרים (לימים בעל 'דגל מחנה אפרים' זיע"א) - בן השמונה - יוכל לענות לך. אמר לו הילד: הרי המשנה לומדת שלדור המדבר אין חלק לעולם הבא מהפסוק "במדבר הזה יתמו ושם ימותו" שנאמר בעניין חטא המרגלים. וכיון שהעונש הוא על חטא המרגלים, הלא משבט לוי לא נשלח מרגל, וממילא לשבט לוי יש חלק לעולם הבא, והואיל וקרח ומשפחתו בני לוי היו, לכן צריכה הגמ' להשיענו שאף לעדת קרח אין חלק לעולם הבא... (אמירה יפה)

לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:20

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 7:30
מנחה ערבית - 19:20
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00
"יש קונה עולמו בשעה אחת"
שימו לב <<<<

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן גיט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת **"היכל יצחק דוד"**
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 19:15
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00